

Edita: Ajuntament de Tarragona

Producció: Visualswings SL.

Primera Edició: abril 2008

© Textos: Aleix Cort

© Il·lustracions: Francesc Escriche

Maquetació: C. Pedrola

Agraïments: MNAT, Laura i Irene Ruiz, Adrià i Mar Cort

Impressió a Gràfiques Arrels

D.L.: T/670/08

I.S.B.N: 978-84-935674-7-7

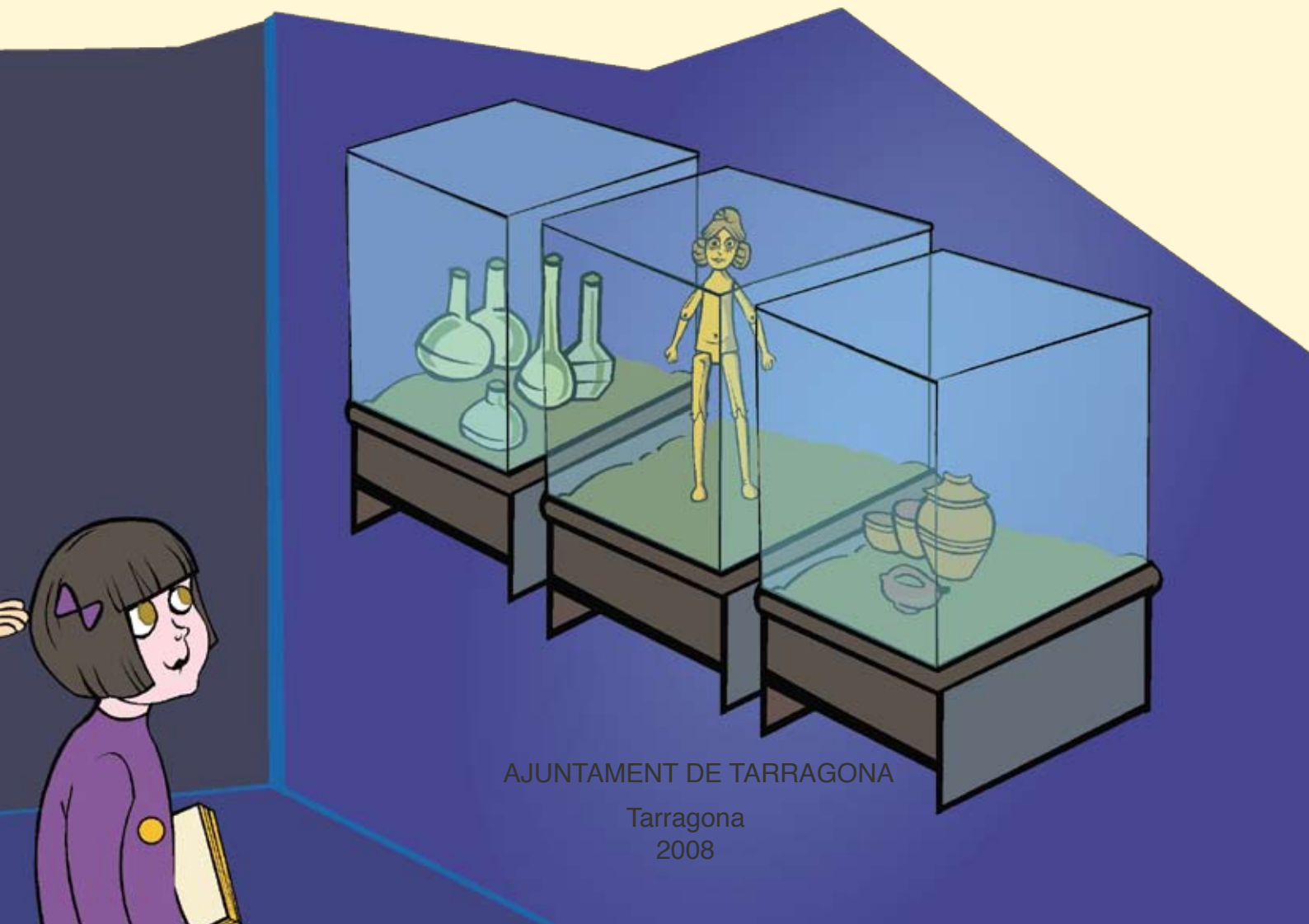
© 2008 El Club dels Tarraconins i la Nineta i l'Ivori són
marques registrades de l'Ajuntament de Tarragona.

Tots els drets reservats.

Aleix Cort / Francesc Escriche

EL SECRET DE LA NINA D'IVORI

AJUNTAMENT DE TARRAGONA

Tarragona
2008

—Passeu! Va... No us encanteu!

El Magí, professor de l'Escola Futur, va anar comptant els alumnes mentre entraven al Museu Arqueològic.

—Va, Juli! Sempre l'últim.

El Juli s'havia quedat plantat davant d'un cap de pedra que hi havia a la porta de la sala de la Nina, i va ser necessari el crit de la Rosa, la directora, perquè tornés a arrencar.

—Sempre igual —el renyà el tutor.

—Ho sento.

Rere el professor l'esperaven el seus amics, rient, amb els estoigs a les mans.

Els companys del Juli tenien una cita amb la Nina d'Ivori aquell dia, i se'ls veia amb ganes. El Magí els havia sabut transmetre el seu amor per aquella nina romana pentinada com una emperadriu de l'època, i estaven contents de poder fer-se-la seva a través del taller de manualitats que s'havia empescat el professor. El Juli, especialment.

—Calleu! —demanà la Rosa—. I no toqueu res.

Els alumnes seguiren el guia del museu i els professors fins a una sala fosca, i les rialles i els cops de colze cessaren de cop.

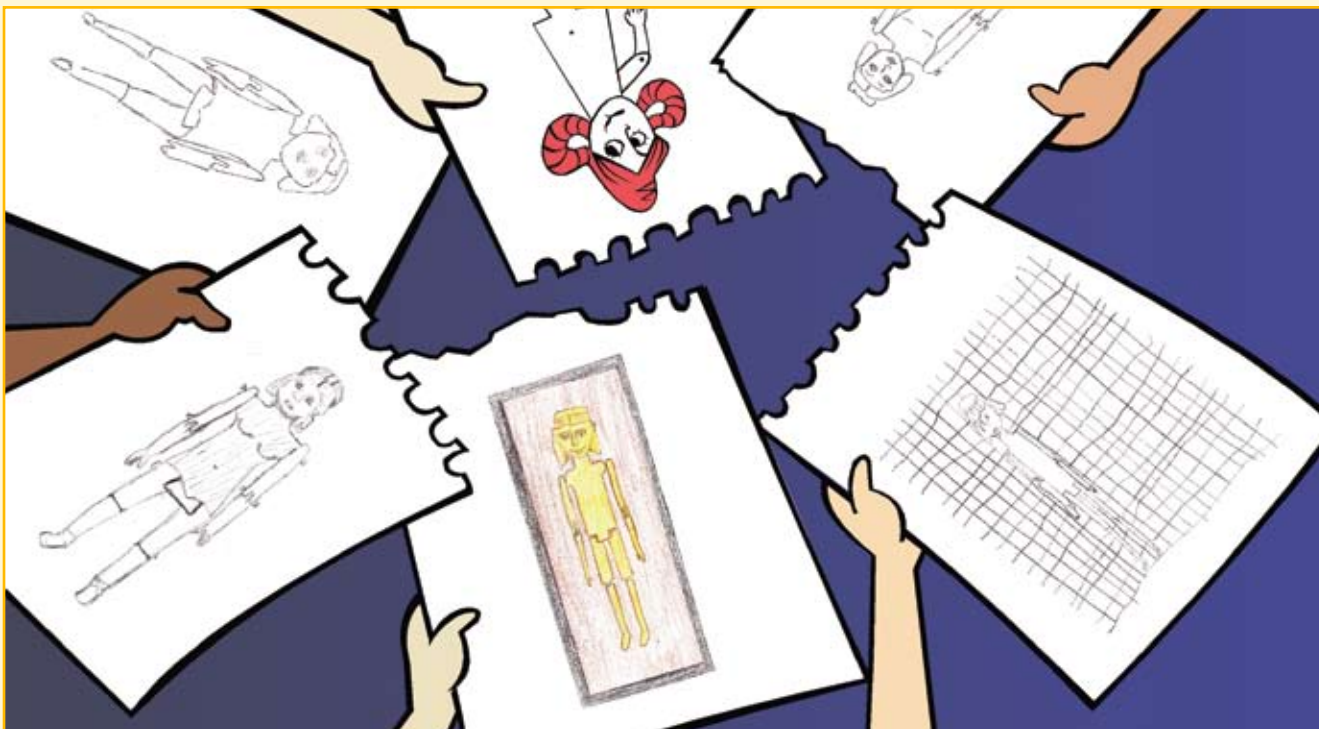
La figureta d'ivori semblava estar esperant-los amb un mig somriure tallat a la boca. I així que s'anaren acostant s'adonaren que no els perdia de vista.

El Magí va fer callar tothom davant de la Nina per recordar el seu origen, la seva antiguitat, i els explicà que els arqueòlegs l'havien trobat acompanyada d'un fil d'or, prova que les nines romanes portaven vestits, com passa amb les actuals.

—I ara —els va encoratjar—, tracteu-la bé.

Una gran remor va seguir les paraules del professor, i el Juli i els seus companys posaren fil a l'agulla.

El taller estava dividit en dues parts: la primera, consistia a dibuixar la Nina d'Ivori i el seu magnífic pentinat; la segona, a convertir el dibuix en un retallable articulad. Els resultats dels treballs havien d'exposar-se el dia següent a l'escola, i els companys del Juli van provar de ser fidels al model original.

Mentre que la majoria de nens intentava traspasar la Nina sobre el paper, el Juli va provar de fer-se-la seva, de transformar-la en una amiga.

Els alumnes de l'Escola Futur estigueren rient i barallant-se amb el paper i la maquineta de fer punta fins a l'hora de plegar. En acabat, s'acomiadaren de la Nina i tornaren a l'autobús, onejant els dibuixos.

Després de dinar, el Juli demanà permís als pares per aixecar-se de taula i anar a la seva habitació.

—Tens deures? —li va preguntar la mare.

—He d'acabar el treball de l'escola.

—Si necessites ajut ens crides —s'oferí el pare.

El Juli va assentir mentre corria cap a la cambra.

L'habitació era plena de cartells, de dibuixos de pedres i personatges inventats. D'allí estant, es podia veure la Casa Castellarnau; al costat contrari, quedava la plaça de la Font. Poques coses divertien tant el Juli com dibuixar pedres i jugar a trobar tresors pels carrers d'aquella part de la ciutat. És així com havia après a estimar-la.

Aquell tarda, el Juli va posar un tema d'Els Pets per inspirar-se. Tragué el dibuix que havia fet de la carpeta, el va deixar sobre la taula de treball i va buscar un dels seus llibres preferits a la prestatgeria.

—Aquí està.

Era un llibre d'indumentària.

Va obrir el llibre, va buscar una toga infantil del temps de la Nina i va tornar a la taula disposat a vestir-la.

En acabar la primera part del treball, una nina d'ulls grossos i trenes cargolades, de gairebé la seva mida, semblava reclamar-li que acabés el que havia començat.

El Juli no es va fer pregar: va acolorir el model després de perfilar els ulls i les mans, i el va començar a retallar.

Li quedava una mà per acabar quan la nina li va fer l'ullet.

—Impossible! —es fregà els ulls.

La nina se'l mirava, immòbil, i el Juli va pensar que l'havia traït la imaginació.

Acabava de muntar el retallable, seguint les instruccions que els havia donat el professor, quan la nina el va tornar a sorprendre. Aquest cop, amb una petició:

—Pots agafar-me la mà?

El Juli va fer un pas enrere, i la nina i les tissors van caure a terra.

El terrabastall va cridar l'atenció dels pares, i la Conxita, la mare, no va trigar a obrir la porta:

—Que passa res, fill?

—No...

—Segur?

Aquest cop, el Juli va buscar la nina abans de respondre. El retallable jeia a terra.

Doblegat per la meitat. Immòbil. Silenciós.

—He ensopegat amb la catifa... No passa res.

—Vés amb compte. A veure si et faràs mal!

I vés enllestint! Tens la banyera preparada.

—Ja?

—És clar. Quina hora et penses que és?

Les primeres ombres començaven a penjar de la ciutat.

—Ostres!

El temps havia passat volant.

—Ara hi vaig.

—No triguïs, que l'aigua es refreda. I arreplega les tisoires i això que estàs fent. Ja saps que no m'agrada que et posis al llit amb l'habitació desendregada.

El Juli va dir que sí mentre la mare tornava a ajustar la porta. Després, va tornar al costat de la nina, la va estirar sobre la taula i va donar la feina per acabada.

Estava agafant el pijama quan la Nineta es va queixar de la sotragada:

—Noi, quina castanya! Vols agafar-me la mà d'una vegada?

El Juli va recular amb uns ulls com a plats. Aquest cop, però, va fer el que li demanava, i l'habitació va saltar enrere en el temps. Gairebé dos mil anys!

L'ensurt va ser majúscul i va fer que caigués de cul a terra.

Després d'aquell nou ensurt, la Nineta va planejar uns segons sobre el terra del dormitori i tot va tornar a la normalitat.

Tot allò era massa. Fins i tot, per a ell, que adorava les aventures.

Es va aixecar d'un bot, va agafar el pijama d'una revolada i va sortir de l'habitació sense mirar enrere.

Aquella nit, va estar poc temps a la banyera i, després de sopar, la mare el va haver de renyar perquè anés al llit:

—Vols fer el favor? Demà no t'aixecaràs!

—M'acompanyes?

—Molt bé, ara vinc. Mentrestant, vés a fer un petó al pare.

La mare va acompanyar el Juli fins al dormitori després de desparar la taula, i li va fer un petó de bona nit:

—I no t'oblidis de recollir tot el que hi ha per terra abans de tancar el llum.

El Juli va assentir, amb cara de bon nen. Però així que es quedà sol se'n va anar de pet al llit.

Al dia següent, el Juli va pensar que el que li havia passat el dia anterior no havia estat més que un somni. Es va vestir rient, va córrer cap a la cuina a beure's el seu got de llet, va ficar l'esmorzar a la motxilla i, abans de tornar a l'habitació, va comprovar l'horari que penjava de la nevera.

Tot semblava seguir la rutina de cada dia, i estava content. Fins que va intentar encabir la Nineta en una carpeta:

—Ei, animalot! Vés amb compte! ¿No veus que em fas mal?

Juli es tapà els ulls amb les mans:

—No... pot... ser... Els dibuixos no parlen —va intentar convèncer-se.

—Ah! No? I què estic fent, jo?

Anava a saltar sobre la Nineta per convertir-la en una bola de paper, quan Miquel, el pare, el cridà des de la porta:

—Va, Juli! Que perdràs l'autobús!

El Juli va dubtar. Sense saber què fer. Finalment, es va penjar la motxilla a l'esquena i es va posar la Nineta sota el braç.

—Gràcies. Molt millor.

El Juli va fer com si no la sentís mentre seguia el pare escales avall. Corrent.

—Vés amb compte! A veure si ens badarem el cap!

Aquest cop, el Juli no es va poder estar de contestar-la:

—Vols callar? La gent pensarà que estic boig si em sent parlar amb tu!

—Impossible. No he vingut aquí a fer turisme.

—Ah, no? A què has vingut, doncs?

—A demanar-te que ens ajudis.

—Ja... Demà m'afaitaràs!

—T'ho dic de veritat. Et necessitem. Ets l'únic que ens pot ajudar.

Estaven caminant pel costat de les runes de l'Amfiteatre quan la Nineta va aixecar la mà i el Juli la hi va agafar. Al mateix temps, l'antiga construcció apareixia davant dels ulls del nen en tot el seu esplendor. Ningú que passava per aquell carrer, però, semblà adonar-se'n.

Als peus de l'antiga entrada, els esperava l'Ivori, un amic de la Nineta, per agrair-li que els volgués ajudar.

El Juli era a punt d'explicar-li que tot allò no era més que un malentès, quan la Nineta assenyalà una colla de nens:

—És el Wanda!

A una vintena de metres, uns nens havien començat a embrutar les pedres de l'Amfiteatre amb uns guixots, i la Nineta i l'Ivori van intentar impedir-ho.

El Wanda es girà, en sentir-los. Rient. Fins que es va adonar de la presència del Juli. Llavors, va recular. I amb ell, la colla d'animalots que l'acompanyava:

—Maleïda Nineta! Ens tornarem a veure! —va cridar alçant un puny.

L'Ivori i la Nineta van cridar victòria:

—Gràcies a tu —el felicitaren.

I el Juli se sentí important.

Al mateix moment, el seu pare li picava l'esquena i el paisatge recuperava la normalitat:

—Espavila't o perdràs l'autobús!

El Juli va aprofitar que el pare s'avançava per preguntar a la Nineta com era que podia veure el que veia sense que ningú més semblés poder fer-ho:

—Perquè estimes la ciutat. La gent que estima veu sempre més enllà. Només gent com tu ens pot ajudar a vèncer els vàndals de Wanda.

—Comptem amb tu?

—Podeu comptar amb mi.

El Miquel, el pare, el va cridar des de la parada, i el Juli va haver de córrer.

Al pujar a l'autobús, el conductor va mirar la nina, va tornar la vista al Juli, i els picà l'ullet amb complicitat:

—Això no ha fet més que començar, oi?

La Nineta va assentir, i el Juli va saber que, a partir d'ara, a ell i als seus amics els esperava un món ple d'aventures.

